

RÓZSÁSSY BARBARA  
*Istenek lábnyomán*

Gaál Imre emlékére

*Harangozni kéne,  
 zúgatni magasból  
 alászálló zenét,  
 ezüstölve hulló  
 hangok havazása  
 borítsa be arcunk,  
 ahogy nagy telünkben,  
 mégis: tavaszodban  
 – titokzatos forrás –  
 megfürdetsz, örökség.*

*Szabadíts fel, álom,  
 hajnal sziklaszirtje  
 – ahonnan a szemem  
 befogja a távot:  
 öröklét-magasban  
 Mantegna kék egét,  
 Uccello erdejét,  
 hol a vadászkiürtök  
 felrikoltó hangját  
 elnyelik a sűrű,  
 lombtalan zöldellő,  
 karcsú törzsű, nagy fák,  
 Piero madarát,  
 fehérbe szelidült  
 felhőszárny-galambot,  
 téged is, negyedik,  
 aki egy velük vagy:  
 öröklét-ég alatt,  
 Uccello erdején  
 páncélos lovagod  
 vállára telepszel.*

*Hallgass meg, Gaál Imre!  
 Akkor is, ha tudod,  
 külvárosi vasút  
 sínei közt fekszik*

*reneszánszod teste,  
 üres váltóházban  
 csak a csöndje ver port,  
 málló falnak dőlve  
 kihalt állomáson  
 körülvesz a nemlét.  
 Amíg a vonatod,  
 várom, felbukkanjon  
 egyszer a kanyarban,  
 egyre inkább érzem:  
 oly közel tegnapod  
 – épp mint az én sivár,  
 hallgatag jelenem;  
 csak betömött szájú,  
 örök éhezésre  
 tanított vágvaink  
 felelnek egymásnak.*

*Mégis e kiürült,  
 kopott állomáson,  
 lásd, mi vagyunk ketten,  
 akkor is, ha bennem  
 forrtunk össze eggyé.  
 Sisakrostély mögött  
 – páncélos lovagod –  
 rejtőzködik arcom.  
 Vállamra telepszik  
 Pierónk madara,  
 Mantegnánk kéksége  
 fölöttünk kitarul:  
 megőriz nyarában  
 szelencényi égbolt,  
 amíg visszaviszel,  
 – követve istenek  
 lábnyomát a hóban –  
 Uccello erdején.*

## Befelé-repülés

Te, fogadott gyermek,  
 gyermekben a testvér,  
 testvérben szerelmes,  
 aki egy vagy velem,  
 ebben a csikorgó,  
 jégszikrás hidegben  
 hallgasd lehunyt szemmel:  
 orgonám szól érted,  
 bűvös fátyol-zene  
 – úszik a hullámozó  
 pelyheket hullató  
 havas távol fölött,  
 titokzatos sejtés,  
 akár a hajnali  
 harmat-csillogásban  
 rám boruló arcod.  
 Ó, te lányka-Vénusz,  
 vagyok a tükrödből  
 visszanéző éned  
 – szemeid mély taván  
 sötétlő vizekben  
 fürdet az öröklét.

Jöjj, magammal viszlek,  
 mielőtt holnapod  
 jégszántotta pusztán  
 kiterített testét  
 szögesdrót-fenyvesek  
 mélyéből kitörő  
 vak kopók tépik szét,  
 repülésbe dermedt  
 madártetemektől  
 feketéllő földön.

Te, fogadott gyermek,  
 gyermekben a testvér,  
 testvérben szerelmes,  
 érted madár volnék,  
 betakarna szárnyam,  
 amíg behunyt szemmel,  
 megérkezel hozzád  
 – ott, hol földet ér a  
 befelé-repülés.

## Túlvilági zene

Mikor az ittlétben fordított ágy kinod,  
 mellkasodon súlyát csak súlytalan bírod.

Hallgasd a zongorát – bőrödön ha erez  
 tűvel karcolt zene: túlvilági lemez.

Mélyről Liszt dörömböl, lüktet, mint a véred,  
 önmagadat benne, ahogy utoléred,

engednéd a percet, mintha madár volna  
 – röptében arcodra visszahullik tolla.

Zuhan lábad elé, szárnya helyén csonkok  
 – madártetem-időd zúgatja a gongot,

ahogy a halottnak tágra nyílt szemében  
 saját új világod kitarul egészen.

Szóljon a zongorád, hangszer vagy te, gyere,  
 benned játszik minden túlvilági zene;

akár óriáskerék, emeljen a vad láb,  
 ahol újra élni tanít a magasság.